

АБ АСАЮЗНІЧЫВАННІ БЕЛАРУСІ ДАЎНЕЙ І ЦЯПЕР
 (УнІІ з Польшчай, Інтэграцыя І "Саюз" з Расіяй)

З прыходам да прэзідэнтскай улады А. Лукашэнка відзецца цыганскі торг за Беларусь, як за старую, заезжаную, са з'едзенымі зубамі кабылу, ці, як кажуць, разыгрываецца беларуская карта расійскімі Імперыялістамі, вялікадзяржаўнымі шавіністамі, акупантамі І каланізатарамі Беларусі, маргіналамі І проста здраднікамі І вырадкамі беларускай нацыі: адны прапануць уключыць (Інкарпарываць) Беларусь у склад Расіі во-бласцямі, другія - спачатку усходнюю, а потым заходнюю часткі, трэці - адразу усю краіну. Ідзе спор І аб часе, на працягу якога Беларусь павінна быць уключана у склад Расійскай Федэрацыі (РФ) - "прэзідэнтскай Імперыі" : адначасова, ці паступова? Цераз якія этапы? Расійская Дзяржаўная дума толькі што прыняла заяву аб неабходнасці пастатпага дзяржаўнага уз'яднання РФ І Рэспублікі Беларусь (РБ). Без усякай утайкі, расійскія Імперыялісты лічаць Інкарпарацыю Беларусі у склад Расіі справай якбы ўжо вырашанай, а засталіся толькі яшчэ неузгодненымі працэдурныя пытанні: стоіць толькі паслухаць, наглядзець І пачытаць расійскія сродкі масавай Інфармацыі І прапаганды. Якія толькі нам не су-няць выгады ад аб'яднання двух дзяржаў! Як вядома, два этапы яго ўжо "пройдзены" - гэта этап "Садружнасці" І этап "Супольнасці". Але, на-жаль, жыцце ад гэтага І беларусаў І расіяні навогул не палепшылася, а пагоршылася. Усё гэта мы адчуваем на сябе. Нядаўна заключан з РФ ўжо "Саюз", "Устау" якога апублікован у прэсе для абмяркавання. Далей са-мачынным Інтэгратары І Інкарпаратары прадагаюць для Беларусі лёс канфедэрацыі, ці то Федэрацыі з ліквідацыяй незалежнасці, статуса суб'-екта міжнароднага права РБ. Трэба зазначыць, што пасля распада Савецкага Саюза усе славянскія І не славянскія народы, якія былі у складзе Саюза, ці пад яго палітычным уплывам, сталі цалкам незалежнымі І пакуль што не выказаў жадання увайсці у склад РФ.

Стратэгічная мэта расійскіх Імперыялістаў у адносінах да Беларусі старая: 1)поўнасцю зрусіфікаваць беларускі этнас, 2)максімальна каланізаваць рускімі наш беларускі край і 3)насколькі можна, выкарыстаць Беларусь у сваіх Інгэрэсах. Расія і рускія акупанты і каланізатары у Беларусі ніколі не былі заінтэрасаваны у незалежнасці Беларусі і на працягу усей нашай гісторыі стараліся заваяваць і пакарць дзяржаву нашых беларускіх прэдкаў. Цяпер яны стараюцца не упусціць час. Таму і падгатоўка к аб'яднанню ідзе шпарка. Для гэтай мэты ім патрэбна каб у Беларусі былі свае людзі, аднадумцы. Іх тут коць адбаўляй: не толькі 5-я калона ў поўным камплекце, але і каля пятнаццаці дывізіі адных толькі адстаўнікоў-афіцэраў, а сколькі неадстаўнікоў, ды на самых высокіх і адказных дзяржаўных пасадах. Прэзідэнт з усімі патракамі свой чалавек. Ім не важна дыктатар, антырэфарматар, бальшэвік, прыхільнік Гітлера, ці проста сукін сын ён каб толькі быў свой.

Для аб'яднання двух дзяржаў неабходна ідэалагічная падгатоўка і апрацоўка народаў. Каалі ласка: аб'ядноўваюцца славяне, праваслаўныя, сходнія мовы, браты, хаця паміж імі і ёсць некаторая разніца, як, напрыклад между беларускім зайцам і тамбоўскім ваўком. Ну, як не аб'яднацца! А Лукашэнка таропіцца у "Саюз", як пры растроістве страваварэння, баючыся не наляжыць у штанішкі:рэзь, буряць у дзяржаўным жываце. З мэтай аб'яднання ім ужо праведзена каласальная праца і затрачана вялікая сума грошай на логаняцельшчыкаў. У выніку чаго Беларусь стала таталітарнай расійскай паўкалоніяй у галаве ³прэзідэнтам-дыктатарам, аднаасабова вырашаючым нават лёс дзяржавы і нацыі, пад прыкрыццём антыканстытуцыйных, кульніцкіх, фальшывых, здрадніцкіх і амаральных рэферэндумаў, дэмагагічных абяцанак усялякіх даброт і выгад ад аб'яднання для беларускага народа, не задумываючыся над тым, што ён як цукар ^{можа} у вадзе, можа растаіць у 15 разоў большым этнасе расіяні.

Калі ў другіх паслякамуністычных рэспубліках былога Саветага Саюза і усходняй Еўропы поўным ходам ідзе працэс нацыянальнага і дзяржаўнага адраджэння, дык у Беларусі поўным ходам ідзе адраджэнне бальшэвіцкага рэжыма ў галаве з прэзыдэнтам—"першым сакратаром ЦК КПБ", быўшым палітруком: ён галоўны прамоўца на зборшчы камуністаў КПСС у Мінску, сазвае старэйшын ЦК КПБ і ўрада БССР, якім распавядае пра сваю "лукашэнкаўскую" палітыку, якую яны адабраюць. У РБ гучыць стары халуйскі бальшэвіцка-каланіяльны гімн, заховываецца бэсэсэраўская партыйная сімволіка, а беларуская нацыянальная удоптана ў Гразь, зняважана, святкуюцца на дзяржаўным ўзроўні бальшэвіцкія святы, да гэтага часу не заменена бальшэвіцка-чужаземная гопаніміка на нацыянальную, беларускую. У эканоміцы - "рынкавы сацыялізм", а ў сацыяльнай сфэры - ураўнілаўка, ці, проста, - бальшэвіцкі паразітызм. За незалежнасць дзяржавы стала трывожна. Супраць патрыётаў Беларусі, барадзбігоў за незалежнасць, супраць зневагі беларускай мовы, гонару і годнасці, правоў беларускай нацыі прэзыдэнтам выдан драконаўскі "Дэкрэт № 5", каб беларусы зналі па якіх перавулках хадзіць нават у дзяржаўныя святы і ў якіх кутках сабірацца ў сваім уласным доме для абмяркоўвання сваіх праблем. Лукашэнкаўская ідэя рэстаўрацыі БССР, СССР, хаця і ў некай мадэрнізаванай форме, панславізма, разумеецца, пад эгідай Масквы - параноляльная, бо супярэчыць здароваму сэнсу.

У Беларусі многавекавы вопыт сумеснага жыцця - змушанага абставінамі ці ваеннай сілай - з Польшчай і Расіяй. Як кажуць, гісторыя вучыць. Вельмі ж к часу напаміць сваім суайчнікам тая-сёя з гісторыі "Інтэграцыі" Беларусі з сярэдняй сястрой-Польшчай і старшым братам - Расіяй.

З Польшчай "Інтэграцыя" пачалася з Круўскай уніі (саюза) 1385 г. калі на чале абедзвюх дзяржаў стаў вялікі князь Вялікага княства Літоўскага (ВКЛ) (так тады называлася дзяржава нашых продкаў). Яна спрыяла перапыненню анямечвання Польшчы, але садзейнічала акаталічванню і апалячванню насельніцтва Беларусі.

Другім этапам "Інтэграцыі" была Віленска-Радамская унія 1401 г., паводле якой дзяржавы павіны былі разам дзейнічаць супраць ворагаў. Кароль Польшчы і Вялікі князь ВКЛ павіны былі выбірацца на ўзаемнай згодзе, адзіварджаліся правы вялікага князя Вітаўта на самастойнае кіраванне, але прызнаваліся спадчыннымі правы Ягайлы і яго аўтарытэт у кіраванні агульнымі (саюзнымі) справамі.

Трэцім этапам была Гарадзельская унія 1413 г., у 3-й грамаце гэтага "саюзнага догавора" Ягайла і Вітаўт абяцалі назначаць на дзяржаўныя пасты феодалаў-католікаў, якія прынялі польскія гербы і дазволілі свабодна распаражацца у сваіх маёнтках, даваць Ільготы, касцёлам, манастырам і іншым каталіцкім установам, што садзейнічала яшчэ большай паланізацыі насельніцтва ВКЛ.

Чацвёртым этапам была Люблінская унія 1569 г., у выніку якой ВКЛ панесла ўжо вялікія тэрытарыяльныя, эканамічныя і палітычныя страты. У гэты час ішла Лівонская вайна (1558-1583 гг.), падчас якой Маскоўскі цар Іван ІV (Жахлівы) вёў вайну і з ВКЛ, якая памагала лівонцам. Падчас многалетняй вайны аслабла, падобна як цяпер Беларусь без вайны. Спасенне ад Масковіі было толькі ў саюзе з Польшчай, якая і скарысталася яго з максімальнай уласнай выгадай, тым больш, што караём Польшчы і Вялікім князем ВКЛ быў адзін чалавек - Жыгімонт Аўгуст. Якія толькі выгады не абяцалі палякі беларусам ад уніі (саюза). Так, у спецыяльнай грамаце, выдадзенай у 1568 г. гаварылася, што саюз абедзвюх дзяржаў будзе заснаваны на "міласці, згоды братскае, каторы бы быў аднака і зароўна ва ўсім паміж тымі абедзвюма панствамі. На паседжанні 10 студзеня 1569 г., прадстаўнікі княства звярталіся да польскіх феодалаў з просьбай аб дапамозе, а гэтыя думалі аб сваіх выгодах, як поўнаасцю прыбраць сабе ВКЛ. Ужо з пачатку паседжанняў, польскія феодалы заявілі, што яны жадаюць поўнай Інкарпарацыі і ліквідацыі ВКЛ дзея "згоды" і "братэрскай любові" абодвух бакоў (абсалютна тая самае цяпер гавораць у расійскай Думе). Польская "пятая калона" у складзе моцнай каталіцкай агентуры і з часткі ўжо паланізаванай і акаталічанай шляхты

І каталіцкага духавенства дзейнічала на карыць Польшчы, што цяпер робіць расійская "пятая калона" у Беларусі на карыць РФ. Феадалаў І шляхту ВКЛ запалохіваў пагрозай канфіскацыі маёмнасці І яны дзеля асабістых Інтэрэсаў паступаліся Інтэрэсамі дзяржавы, баючыся што-небудзь страціць І стараліся убліцца у ласку каралю Польшчы І Вялікаму князю ВКЛ (як цяперашнія "лукашэнкаўскія дэпутаты" свайму гаспадару). Наканец, "апазыцыю" ВКЛ удаюся уламаць (АМАП, а тады яшчэ не было). 1-га ліпеня 1569 года Акт Люблінскай уніі быў падпісаны у выглядзе прывілею-дагавора. Нацыянальная здрада Вялікага князя, гвалт І рабаўніцтва тадышнім польскім "братам" ВКЛ быў прыкрыты не "рэферэндумам", а спецыяльна прыдуманай працэдурай. Акт узаканіваў далучэнне да Польшчы украінскіх І часткі беларускіх земляў (цяперашняй Беластоцчыны) І адкрываў шлях для паланізацыі І ліквідацыі беларускага І украінскага этнасаў, знішчэння Іх мовы І культуры. Была утворана адна дзяржава – Рэч Паспалітая, у кампітэнцыю якой уваходзілі пераважна пытанні сумеснай міжнароднай палітыкі І узаемнай абароны. Юрыдычна ён лічыцца незаконным, бо быў аснаваны на гвалце, сіле, абмане а таму І не дзейнічаў.

Пятым этапам "Інтэграцыі" ВКЛ з Каралеўствам Польскім стала Берасцейская унія 1596 г., калі праваслаўную І каталіцкую цэрквы аб'ядналі у адну – уніяцкую. Гэтым самым знішчалася праваслаўе, што не абшлося без аквяр. У гэтым жа годзе Пастановай усеагульнай канфедэрацыі саслоўяў Рэчы Паспалітай было забаронена пісаць дзяржаўныя дакументы на беларускай мове у ВКЛ. Значнасць супраць тадышняй беларускай мовы было узаконена "рэферэндумам" – па цяперашняму. Поруч з апаячваннем беларускага насельніцтва Ішла І каланізацыя палякамі края. Гаспадарамі нашага дома усё больш становіліся чужынцы. Навогул, працэс "Інтэграцыі" Беларусі з Польшчай Ішоў мірным шляхам, але нават цяраз стагоддзі яна адмоўна сказываецца на лёсе нашай Гацькаўшчыны.

Па Рыжскаму мірнаму дагавору 18 сакавіка 1921 года Заходняя Беларусь адышла да Польшчы, лічыўша яе сваімі Крэсамі Усходнімі, у якіх Інтэнсіўна праводзілася палітыка паланізацыі беларускай нацыі. У 1920 годзе у Заходняй Беларусі было больш за 500 беларускіх школаў, а ужо у 1925 годзе у Заходняй Беларусі не засталася ніводнае. Спачатку яны былі заменены двухмоўнымі, а пасля чыста польскімі. Беларуская мова была забаронена нават у каталіцкім касцэле. А каталічаня і апалачыныя беларусы сталі лічыць сябе "палякамі" і такіх налічваецца цяпер дзесяткі тысяч. Беларускія землі раздаваліся польскім каўнерам - "асадыкам", скупляліся і калянізаваліся палякамі, а беларусы вымушаны былі шукаць лепшай долі у чужых краях.

Спробы "Інтэгрыраваць" ВКЛ у склад Маскоўскай дзяржавы і Расійскай Імперыі ўходзяць у глыбокую мінуўшчыну. Усе яны насілі ваенны, трагічны для беларускага народа характар. У адрозненне ад Маскоўскай і Расійскай дзяржавы, ВКЛ было на таку часу бярэ арганізавана на заходнееўрапейскі лад: гарады карасталіся магдэбургскімі правамі, сяляне пераважна плацілі падатак (чынш), развіта было школьніцтва, моладзь вучылася у сваіх і замежных універсітэтах, дзяржава жыла па сваіх пісаных законах (статутах) і г.д. Дабрахвотна ВКЛ і не думала "Інтэгрыравацца" з усходнімі суседамі, каторы станазіўся усё больш моцным, заваёвываючы другія народы.

Маскоўскі цар Іван ІV, распачаўшы вайну супраць ВКЛ, у 1563 годзе захапіў Полацк, у якім і краі знішчыў і вывёў у палон дзесяткі тысяч людзей. За 16 гадоў "Інкарпарацыі" захоплены ім беларускія землі: Полаччына, Віцебшчына, Смаленшчына, яны настолька абязлюднілі і адзічэлі, што для адраджэння іх людзей прыйшлося завазіць із другіх месцаў Беларусі.

У вайне з Рэччу Паспалітай (1654-1667гг.) адным із першых распражэнняў рускага цара Аляксея Міхайлавіча Цішэйшага ("Цішэйш" - так называлі яго) выступіўшаму войску было: "касцёлам не быць, уніятам не быць, жыдам не быць і жыцця ніякага не імець". У выніку гэтай вайны

ВКІ страціла палову свайго насельніцтва. Па прыказу цара з акупаваных беларускіх земляў у Расію было вывезена 300 тысяч чалавек карэннага насельніцтва. Царскія приказчыкі прадавалі беларусаў на астраханскім базары па 3 рублі за галаву - так Аляксей Міхайлавіч думаў зарабіць на рабах мільён (вот такія былі эканамічная "Інтэграцыя").

У Паўночнай вайне (1700-1721 гг.) Пятра I са Швецыяй загінуў кожны трэці жыхар Беларусі. Расійцы рабавалі і выпалівалі беларускія вёскі і рабавалі гарады. У 1705 годзе у кафедральным Сафійскім саборы ён уласнаручна закатаваў і забіў 5 уніяцкіх святароў і манахаў. У краме Святой Сафіі расійцы утварылі паракавы склад, а напярэдадні адыходу Із горада, 1-га траўня 1710 года, порак узарвалі і сабор разрушыўся. З 1717 года Пётр I устанавіў кантроль над колькасным складам войска ВКІ, вымусіў падпарадкавацца праваслаўную царкву Беларусі маскоўскай патрыярхіі. А быў ён падчас Паўночнай вайны у саюзе з Рэччу Паспалітай

Вялікім "Інтэгратарам" Расіі з Беларуссю была Імператрыца Кацярына II. За гэта можа яе і назвалі "Вялікай". У 1772 годзе Расія, Прусія і Аўстрыя падпісалі у Пецярбургу дамову (канвенцыю) пра першы падзел Рэчы Паспалітай, без усялякіх там реферэндумаў. Расія адхапіла сабе усходнюю Беларусь. "Дэмакратую" тут чынілі "наперад вызначанна для гэтага войскі". Беларускія сяляне і землі шчодро раздаваліся фаварытам Імператрыцы і расійскім памешчыкам у "вечнае і спадчыннае уладанне": 17750 душ атрымаў генерал-фельдмаршал Пётр Руманцаў, 3823 - статс-дама графіня Скаўронская, 3735 - генерал-аншэф Салтыкоў і г.д. Усяго Кацярына II падаравала 180.550 душ, а Павел I - каля 28.000 душ "мужскога пола", а з сем'ямі - больш паўмільёна. Сялян Із няцяжкага грашовага аброку-чыну загналі у паншчыну, зрабілі крэпаснымі; гарады пазбавілі магдэбурскага права (самакіравання) і ранейшых гербаў. У беларускіх губернях грашовыя падаткі да 1811 года плацілі у звонкай манеце, а у расійскіх губернях - папяровымі рублямі, якія па неафіцыйнаму курсу былі амаль у 5 разоў дзешавейшамі за рублі Із каштоўнага металу. Навучальныя установы кантраляваліся ваеннай адміністрацыяй, забаранялася набы-

ваць адукацыю у еўрапейскіх універсітэтах. На расійскім над мяняліся беларускія топаніміка, іменны людзей. "для уласнага ужывання у гістарычных творах" і зымаліся і з беларускіх архіваў дакументы. Для захопніцкіх войнаў, падаўлення паўстанняў Расія патрэбна было "пушачнае мяса". У "Інкарпарыраванай" Беларусі паявіліся няведаныя дагэтуль рэкруцкія наборы. Да 1793 года рэкруты служылі у арміі ^{25 гадоў} усё жыццё, а потым 25 гадоў. Набор быў прымусовы. І з беларускіх губерняў рэкрутаў набіралі у 1,5 раза больш, чым і з расійскіх.

У 1795 годзе Расія захапіла ўсе беларускія землі.

У кароткатэрміновай вайне Напалеона з Расіяй (1812 г.) Беларусь страціла чвэрць свайго насельніцтва.

Падчас Крымскай кампаніі (1853-1856) і з 700 тысяч салдат загнаны у Крым, паягало на палях бітваў 522 тысяч салдат - 3 і з 4. Тады у ваенны час з 500 душ насельніцтва бралі 5-8 рэкрутаў. Такім чынам, у гэтай вайне пагібла дзесяткі тысяч беларусаў за інтарэсы расійскай Імперыі.

Падчас Першай сусветнай і развязанай бальшэвікамі грамадзянскай вайны загінула паўтара мільёна нашых людзей і столька жа вымушаны былі пакінуць свой край.

Падчас бальшэвіцкага тэрора (1927-41 гг.) загублена каля двух мільёнаў беларускіх душ. А ў 1941-45 гадах падчас вайны фашыстскай Германіі з бальшэвіцкай Расіяй загінуў кожны чацверты мяхар Беларусі.

За інтарэсы бальшэвіцкай Імперыі тысячы беларускіх сыноў пагіблы у афганскай і іншых ваенных аванцюрах.

Пасля акупацыі ішла каланізацыя края, выдаваліся загадныя сабе законы, дэкрэты, указы. Для беларускага насельніцтва ствараліся такія умовы, каб яны "дабрахвотна" пакідалі сваю Бацькаўшчыну і лепшай долі шукалі у чужых краях. Вытраўляліся душа нацыі - беларуская мова, культура, гістарычная памяць. У 1820 г. расійскімі акупантамі былі ліквідаваны езуіцкія школы, у тым ліку Полацкая езуіцкая акадэмія. У 1839 г. была скасавана унія праваслаўнай і каталіцкай цэркваў (уніяцкая цэрква трывала у Беларусі 243 гады). У 1838 г. быў закрыты Віленскі універсітэт. У 1840

г. выйшла забарона карыстацца у судах Літоўскім Статутам, а сам назоў нашай Бацькаўшчыны - Літва, быў заменены на "Паўночна-Заходні Край". У 1836 г. быў выдадзены Указ аб увядзенні выкладання на рускай мове ва ўсіх навучальных установах Беларусі. У 1864 г. было выдадзена Палажэнне аб Ільготах і перавагах асобам рускага паходжання пры куплі зямлі у Заходніх губернях і перасяліўшымся сюды на дзяржаўныя пасадзі, якія, па-праву, павінны былі заняць беларусы. За кошт нашых земляў намываліся тысячы насланых расійскіх урадаўцаў ды дваран, святароў. У гарадах і мястэчках пастаянна размяшчаліся шматлікія расійскія гарнізоны. Праводзілася Інтэнсіўная русіфікацыя Края. У 1896-1912 гадах 735 тысяч абяздоленых беларусаў перасяляна у Сібір і з свайго уласнага дома, заселянага чужынцамі.

Аналагічная практыка захоўвалася і у бальшэвіцкай Імперыі - Савецкім Саюзе. Пасля другой сусветнай вайны у Беларусь хлынула новая магутная хваля перасяленцаў з Расіі - ад галодных, даведзеных да дысграфіі бальшэвікамі і вайной да партыйных і дзяржаўных чыноў для наведзення свайго парадка.

Падчас бальшэвіцкай улады была фізічна знішчана найбольш патрыятычная беларуская Інтэлігенцыя. Камуністычныя Ідэолагі пад шырмай "Інтэрнацыяналізма" стараліся канчаткова зрусіфікаваць Беларусь, чаму садзейнічала размяшчэнне на нашай тэрыторыі аграмаднай арміі. Беларусь пры Савецкім Саюзе ^{была} фактычна адной аграмаднай усесаюзнай казармай.

У 1933 г. была праведзена "рэформа" беларускага правапісу і граматыкі - з мэтай наблізіць беларускую літаратурную мову к рускай. Бальшэвіцкімі "Інтэрнацыяналістамі" асабліва увага удзялялася ліквідацыі беларускіх школ, якіх, да краха Савецкага Саюза, у гарадах амаль не засталася.

Нацыянальная антыбеларуская палітыка у Беларусі польскіх і расійскіх акупантаў і каланізатараў і прывяла Беларусь к цяперашніму стану калі дзеці адных і тых жа бацькоў-беларусаў пішуцца разных нацыянальнасцяў: беларусамі, палякамі, рускімі, а на лёсаносных для беларускай

нацыі і дзяржавы пасадах находзяцца рускія акупанты і каланізатары, адстаўнікі, псеўдаінтэрнацыяналісты і маргіналы, бальшэвіцкія татары-татарысты, людзі без роду і племянні, перакадзі поле, а беларусы служаць ім у сваім доме халуямі. Фактычна, нягледзячы на аб'яўленні Вярхоўным Саветам БССР 27 ліпеня 1990 года суверэнітэт БССР і наданне 25 жніўня 1991 г. канстытуцыйнага статусу Дэкларацыі аб дзяржаўным суверэнітэце БССР, Беларусь да гэтага часу застаецца татарна-татарнай бальшэвіцкай расійскай паўкалоніяй. Рускія у Беларусі – надзейная апора тут расійскіх імперыялістаў і іх слугі – А. Лукашэнкі. Вот чаму Б. Ельцын і другія расійскія імперыялісты і нацыяналі-шавіністы настаіваюць на аб'яднанні двух краін шляхам рэферэндуму. Яны добра разумеюць, што заваяваць Беларусь немагчыма, а вот далучыць да Расіі з дапамогай свайго траянскага каня, які даўно ўжо пасецца ў нас, можна лёгка, без збройнай сілы, стоіць толькі умець адурачыць беларусаў, чым цяпер інтэнсіўна занімаецца расійская прапаганда ў РФ і прарасійская у РБ-нашым доме.

Пасля заваявання Расіяй Рэчы Паспалітай, ні палякі, ні беларусы не мірыліся з акупацыяй, няволяй, русіфікацыяй сваіх краін і народаў, а падымалі паўстанні, але сілы былі няроўнымі і яны бясплітасна падаўляліся "старшым братам". Першае такое паўстанне, наслушае шырокі размах, было пад кіраўніцтвам Тадэвуша Касцюшкі ў 1794 годзе. Яно было задушана катом беларускага народа А. Суворавым. За пралітую ў гэтым паўстанні беларускую кроў Кацярына II "пожаловала в вечное и потомственное владение" Сувораву Кобрынскую воласць з 13.279 душаў працаздольных сялян мужчынскага полу, а сумесна з другімі членамі сям'ю прыблізна 50 тысяч. Расійскія заваёўнікі нашай дзяржавы цынічна зрабілі дзея свайх інтэрэсаў Із Суворавы "героя" за "вызваленне" ад палякаў нашай Бацькаўшчыны. Паназвавалі яго імем вуліцы гарадоў і мястэчак, калгасі, у Кобрыве утварылі музей, прысвечаны Сувораву. Яго імем назвалі Мінскае ваеннае вучылішча. У той час, як імем Т. Касцюшкі і другіх відных змагароў супраць заваёўнікаў нават у Мінску нічога не

названа. Многія паўстанцы загінулі, а большасць збегла за мяжу. II

У 1831 годзе Беларусь падтрымала антырасейскае паўстанне у Польшчы, якое таксама было падаўлена расійскімі "Інтэгратарамі". Інквізіцыя над паўстанцамі чыніў магільёўскі губернатар М.Н. Мураўёў са сваімі падручнымі.

У 1863-64 гадах успыхнула новае паўстанне супраць расійскіх каланізатараў "Інтэгратараў" - "Інкарпаратараў". Як вядома, у Беларусі ім рукавадзіў 25-гадовы Кастусь Каліноўскі. Яно таксама было пагнелена ў крыві. З паўстанцамі распраўляўся той жа самы М. Мураўёў, атрымаўшы за гэта прыстаўку к сваёй сям'іі - "вешацель". За 4 гады пасля паўстання, былі казнены 128 яго удзельнікаў, прыгавораны к катарзе - 853, высланы на паселішча ў Сібір 504, а за межамі Польшчы і Беларусі - каля 12 тысяч.

Нямаю было і меншых, мясцовых, паўстанняў і бунтаў супраць усіх "вызваліцеляў", у тым ліку і супраць бальшэвіцкай улады. Найбольшымі з іх - Койданаўскае ды асабліва Слуцкае. Усе нашы "вызваліцелі" - "Інтэгратары" - "Інкарпаратары" дзялілі нашу Бацькаўшчыну як хацелі. Расійскія "браты" Смаленшчыну Інкарпаравалі ў склад РСФСР, беларускую Віленшчыну з горадам Вільняй (старажытнай нашай сталіцай) аддалі Літве (старажытная назва нашай дзяржавы, прысвоеная Ямайдзе сваёй дзяржаве), а Бялысточчыну (беларускае Падляшша) аддалі Польшчы. Такім чынам, Беларусь страціла па добрай волі "старшага брата" трэцю частку сваёй этнічнай тэрыторыі і за увесь час "Інтэграцыі" з Расіяй - мільёны загубленых і не радзіўшыхся душ, а галоўнае - незалежнасць. Дучоныя падлічылі, што каб Беларусь не ведала "вызваліцеляў", "Інтэгратараў", "Інкарпаратараў", то сёння была б 40-50-мільённая сучаснай еўрапейскай дзяржавай з тэрыторыяй прыблізна 320 тыс. квадратных кіламетраў.

Вот такія у нас былі "славянская еднасць", "братэрства" рускіх з беларусамі, моўныя і культурныя дачыненні, "аднальковыя" гістарычнае прошлае і ~~жорсткі~~ "агульныя" карані. Так "мы беларусы з братэрскай Русскай разам шукалі к шчасцю дарог", якога так да гэтаў і не знайшлі.

Дэталёвы аналіз праекта "Статута Саюза Беларусі і Расіі" не пад сілу аднаму чалавеку, ды і заняў бы ён больш месца чым сам праект. Таму можна толькі высказацца па прынцыповых, на наш погляд, пытаннях.

У прэамбуле "праекта Статута..." сказана, што Рэспубліка Беларусь і Расійская Федэрацыя, кіруючыся воляй народаў да згуртавання дзвюх дзяржаў, утварылі Саюз Беларусі і Расіі. Вядома, што народы абедзвюх краін адносяцца к "Саюзу" па-разнаму. Беларускі народ – адзіная крміца дзяржаўнай улады і насцьбіт суверэнітэту у Рэспубліцы Беларусь ніколі на гэты прэзыдэнта А. Лукашэнка не упаўнавачваў. Калі і лічыць "рэферэндум" 1995 года легітымным, дык на ім прагаласавалі толькі за эканамічную Ітэграцыю з Расіяй, а не за усебаковы "Саюз", у якім абедзвюх дзяржаў будучы жэць па аднальковых законах і прынцыпах, як пры Савецкім Саюзе. Але і кожны народ хоча жэць па-свойму! Адной Із прычын распаду СССР было каданне шматлікіх народаў жэць, менавіта, па-свойму, а не па прынцыпах каланіялізма і псеўдаІнтэрнацыяналізма. Гісторыя вучыць, што ніколі не было, і зусім відавочна, што і у далейшым не будзе раўнапраўнага саюза Беларусі і Расіі. Гэта будзе саюз зайца, нават не з мядзведзем, а з тамбоўскім заўком. Раўнапраўны саюз Расіі з Беларуссю ей не патрэбен. Перспектыва саюза Беларусі і Расіі адна – гэта ўключэнне (Інкарпарацыя) Беларусі у склад Расіі у якасці паўночна-заходняй правінцыі, ці губерні. Гэты "аншлюс" (ням. – зліццё двух дзяржаў у адну) будз прыкрывацца "воляй народаў", фальшывымі рэферэндумамі, "братэрствам", "забяспячэннем бяспекі", нават "захаваннем суверэнітэту, добрую частку якога Беларусь ужо страціла, будучы на самай справе не суверэннай дзяржавай, а таталітарнай паўкалоніяй Расіі. Як вядома, у Беларусі насельніцтва ў 15 разоў меншае, чым у Расіі. Колыкасны фактар насельніцтва ў дзяржавах, уступаючых у "Союз" зусім не ўлічваецца пры набліцці маёмасці, валодання, карыстання і распаўраджэння ёй, пры атрыманні адукацыі, медыцынскай дапамогі, працаўладкаванні, аплата працы, прадстаўленні Іных сацыяльных гарантый. На практыцы гэта будзе адзначаць, што у "Саюзе" Беларусь будзе несці саюзны цяжар аж у 15 разоў большы, чым Расія, ну хай у 3-5 разоў і то хваціць каб за-

дыкнуцца. Эканамічную выгаду ад "Саюза" будзе мець такую, як і ад "Супольнасці". Вот што сказаў сам А. Лукашэнка ("Звязда", 2 красавіка 1997г., 3 ст., арт. "Мы упэўнена пройдзем сваю частку шляху"): "У мінулым годзе (1996, І.М.) Беларусь завінавацілася Расіі 200 мільёнаў долараў, а Расія нам, па мінімальным падлікам, 860 мільёнаў". А незалежныя эканамісты указваюць, што доўг Расіі Беларусі за прошлы год склаў каля двух мільярдаў долараў. Але не эканамічную апажасць нясе "Саюз" Беларусі. Эканамічная Інтэграцыя цяпер носіць суверэнны характар (транспарт, сувязь, гандаль і г.д.). Практыкуецца шырокая Інтэграцыя у навуцы, культуры. Апажасць у ліквідацыі суверэнітэта і незалежнасці Беларусі і русіфікацыі беларускай нацыі і поўным знікненні беларускага этнаса. "Саюз" адчыняе для рэста дзверы для Расіі насцеж. Ужо ў перыяд падгатоўкі к Саюзу, пасля таго, як беларускаму народу была навіязана шляхам "рэферэндуму" другой дзяржаўнай мовай руская мова і зацверджана канстытуцыйна ў Беларусі паднялася новая моцная хваля рускага шавінізму і русіфікацыі беларускай нацыі: масава сталі знікаць беларускія школы. Фактычна, дзяржаўнай мовай як была, так і застаецца адна руская мова, прыняты Закон аб мовах у РБ зусім перастаў выконвацца. А пасля заключэння "Саюза" гэты працэс русіфікацыі і асіміляцыі беларускай нацыі яшчэ больш усціліцца расійскімі імігрантамі, якія бязумоўна нахлынуць у Беларусь дзеля уласнай карысці: за набліццём маемасці, зямлі, пасад, ведаў і г.д. Кананізацыя Беларусі Расіяй яшчэ больш усціліцца. Цяпер у Расіі пражывае беларусаў прыблізна столька, столька рускіх у Беларусі (каля 1,5 мільёна. 1,5 мільёна беларусаў на 150 мільёнаў рускіх не аказваюць ніякага адмоўнага уплыву (беларусізацыі і асіміляцыі рускіх) на рускую нацыю. Гэта усяго адна сотая частка насельніцтва Расіі. Надварод, беларусы ў Расіі русіфіцыруюцца, бо дзяржава не прымае ніякіх захадаў для захавання і развіцця беларускай нацыянальнай меншасці, нават у этнічна беларускай Смаленшчыне.

Зусім іншы уплян на беларускую нацыю аказываюць 1,5 мільёна пражываючых у Беларусі рускіх на 8 мільёнаў застаюшыхся тут беларусаў. За Іх спішной вялікая і магутная дзяржава - Расія, Інтарэсам якой яны служаць і ў Беларусі, праводзячы палітыку русіфікацыі беларускай нацыі і інкарпарацыі нашай Бацькаўшчыны ў склад Расіі. Гэтай меце і служаць задуманы "Саюз" Беларусі і Расіі - яўна няроўны брак.

Ці патрэбен гэты "Саюз" Беларусі? Абсалютна, зусім не патрэбен. Гэта непраўда, што Беларусь без Расіі не пражыве, што мы вельмі бедныя і у нас няма іншага выхада, як уключыцца ў склад Расійскай прэзідэнтскай Імперыі. Беларусь - адна із самых багатых прыроднымі рэсурсамі краін Еўропы. Толька адной зямлі ў Беларусі 2 гектары на аднаго жыхара, амаль па гектару сельгасугоддзя і па шэсцьдзесят дзве соткі воранай зямлі. На апошнім паказчыку мы пераўзыходзім Германію ў пяць, а Японію - у дваццаць разоў (Яўген Яўгін, ЛІМ, 21 сакавіка 1997 г.). Усе нашы землі таварныя: сельгасугоддзі, ясен, балоты-тарфянікі, азёры, рэкі. Ёсць у нас і разная мінеральная сыравіна. Усім краінам патрэбна супрацоўніцтва з іншымі краінамі. Іно можа насіць разную форму, але заключэнне "Саюза" з такой дзяржавай як Расія каб у перспектыве "дабрахвотна" знікнуць нашай незалежнай дзяржаве і нацыі нам беларусам не патрэбна!

Як вядома, пісаць законы, заключаць дамовы, саюзы, кіраваць краінай, дзяржавай можа толькі ўрад, выбраны і створаны ў адпаведнасці з законам прынятай канстытуцыяй. У Рэспубліцы Беларусь вынікі "рэферэндума" 24 лістапада 1997 г. суверэнай супольнасцю прызнаны фальшывымі, незаконнымі. Такімі жа лічацца створаныя на выніках гэтага "рэферэндума" Лукашэнкаўская канстытуцыя, парламент, ўрад, судовая улада. Толька Расія прызнала вынікі гэтага "рэферэндума" законнымі (негітымнымі), для якой прызнанне Іх запраўды нелегітымнымі перашкоджала б далучэнню да сваёй дзяржавы Беларусі. Вот чаму нацыянальна свядомыя беларусы, разумеючы што к чаму супраць "Саюза" Беларусі і Расіі. Акрамя Беларусі ў гэту пастку не лезе ні адна краіна і не палезе!